

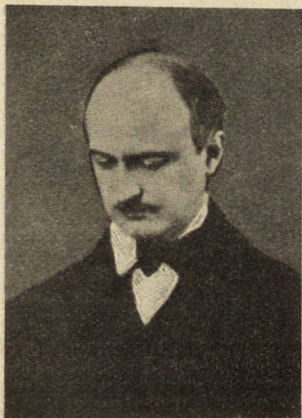
И.

И — I — буквено название, което Йоханъ Филипъ Кирисбергъ е далъ на естествената (природна) септима (седмия аликвотенъ тонъ). При съвременната темперирана система различаването на природната септима е ненуждно.

Ибахъ — Ibach — първокласна германска фабрика за пиана въ Барменъ. Предприятието е основано презъ 1794 отъ Адолфъ И., и отначало се е занимавало и съ построяване на органи, а отъ 1869 само съ пиана. Отъ инструментитъ на И. — рояли и пианина, особено се ценятъ последнитъ, заради хубавия и мощния имъ тонъ.

Иберъ, Жакъ — Iber, Jasque — французски компонистъ отъ младата школа, род. 15. авг. 1890 въ Парижъ, училъ, по желание на баща си, търговия, следвалъ курсове по сцени-

Шопена), като на 4-та си годишна възраст, той, безъ да знае да чете, свири доста прилично на пиано, импровизира успешно — и майката мечтае да го направи виртуозъ-пианистъ. Въ 1910 — 20 гдишенъ, посещава класа на Песаръ, а после — 1911 — класа по хармония, а въ 1913 — класа по контрапунктъ на Жедалжъ, а и частнитъ негови курсове. Тукъ той се среща съ А. Онегеръ и Дар. Мило. На следната 1914 год. той минава въ класа по композиция, обаче, войната прекъсва занятията му. 1919 год. получава Римската премия за кантата си „Поетъ и фея“, ценна си своята цвѣтиса хармония. Творби: „Тя имаше три корони златни“ (текстъ Метерлиникъ) (1910), „Слънчева градина“ (Кат. Мандесъ), писана подъ силно влияние на Габр. Форе, кжсове за пиано (отъ 1912 — 1920): „Коледа въ Пикардия“ (1914), „Истории“ (1912—1920) — 10 кжса за пиано — въ които достига лекота и съвършенство въ писането: („Малкото бѣло осле“, „Стария скитникъ“, „Въ печалния домъ“, „Кристалната клетка“, „Продавачката на прѣсна вода“ и др.); за органъ: хоралъ (1917), писанъ въ маниера на Франкъ; три пиеси (1917) — въ блѣскавъ полифониченъ стилъ за този инструментъ; за оркестъръ: „Баладата на Редингенския затворъ“ (Уйлдъ), изпълнявана съ такъв голѣмъ успѣхъ въ Concert Colonne, че критиката го признава за единъ отъ най-талантливитъ музиканти отъ новата школа, въпрѣки влиянието на Дебюси и Дюка; „Персей и Андромеда“ (по Ж. Лафаргъ), преобразена въ опера-кантата отъ Нипо — издържана въ модеренъ хармониченъ тонъ; „Два момента“ (1922) за 2 флейти, кларинетъ и фаготъ — едно отъ най-съвършенитъ творения на И., свирени съ голѣмъ успѣхъ въ Международнитъ тържества въ Венеция; „Скелитъ“ (1922) — изпълнявана на тия въ Прага; „Пѣсенъта на безумието“ (1924), която, заедно съ „Баладата“, сж едни отъ най-хубавитъ творения на И. — съ трагически елементъ и съответна

Жакъ Иберъ

ческо изкуство при Полъ Муне въ Парижката консерватория, ала отъ детство е увлеченъ въ музиката. Първитъ си уроци по музика получава отъ своята майка — свиреща на пиано (особено Моцарта и